

Bělohradské listy

Vydáno 18. 12. 2015 • Ročník XV • Cena 16 Kč

6 / 2015

Připomínka
Heloweenu,
letos ze Hřídlece.

Vánoční ryba Jaroslava Rubína.
Sumec - délka 232 cm a váha 90 kg.

Hezké Vánoce přeji Láňáci.

Objektivem Bělohradských listů

Souhra strojů
u lázni.

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 6/2015

- 2 **OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(MARTIN VIK)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ ZM INFORMUJE**
- 6 **BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA V LONDÝNĚ**
(ALENA FLÉGLOVÁ)
- 7 **VIZE**
(JIRÍ SEHNAL)
- 8 **NĚMECKÉ LÁZEŇSKÉ MĚSTO WALDBRONN**
(PAVEL ŠUBR)
- 9 **ÚSPĚŠNÉ MAŽORETKY**
(VENDULA KORDÍKOVÁ)
- 10 **ČESKÉ VÁNOCE**
(HANA MARIE KÖRNEROVÁ)
- 11 **ŠPANĚL MARCOS DE MARIA PERÉZ**
(TEREZA KRÁČMAROVÁ)
- 12-13 **RAISOVO OCHOTNICKÉ DIVADLO**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 14-15 **STARÉ RODY BĚLOHRADSKA
ROD S PŘIJMENÍM KRÁČMAR**
(JOSEF ŠPŮR)
- 16-17 **HISTORICKÉ FOTOGRAFIE**
- 18 **Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**
- 20 **BENĎÁK TÁHNE POŘÁD**
(JAROSLAV VOVES)
- 21 **VYBÍJENÁ JE VLASTNĚ HÁZENÁ**
(JAROSLAV VOVES)
- 22-23 **MALÍŘI V BĚLOHRADĚ
VÁCLAV MACHEK**
(EDUARD ČELIŠ)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE
STRANA 1
JAROSLAV VOVES
ADVENTNÍ TRH V BĚLOHRADĚ

STRANA 24
Z ARCHIVU
NOVOROČNÍ PŘÁNÍ

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 19. 2. 2016**

Bělohradské listy
periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,
Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová,
Václav Lejdar, Iva Plecháčová, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr,
Jaroslav Voves.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
Adresa: Město Lázně Bělohrad
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, **Fax:** 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk:
Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

SANTA V ČESKU, JEŽÍŠEK V OHROŽENÍ?

Na amerických zpravodajských portálech se před pár dny objevila informace, že by představitel tamějších Vánoc - tzv. Santa Claus - měl během zimy dorazit na nějaký čas do Česka. Mezi obyvateli naší krásné země vyvolala taková informace zděšení. Máme se snad bát o našeho Ježíška? Jsou v ohrožení tradiční české Vánoce? Našemu terénnímu pracovníkovi Richardu Karotkovi se podařilo zjistit ze zdroje, který si přeje zůstat v anonymitě, že by měl tento tloušťák přijet na pobyt přímo do našeho lázeňského městečka!! Pátrali jsme tedy nad otázkou - proč?

Novinář Karotka se vmísil do lázní v přestrojení za uklízečku. Během polední přestávky vyslechl rozhovor dvou zaměstnanců, při čemž se dozvěděl nejen to, že byla k obědu čocka s uzeným, ale i fakt, že by se v případě Santy mělo jednat o čerpání programu na redukci váhy. Jsou tedy Santovy kilogramy skutečným důvodem návštěvy Česka nebo je to pouze zástěrka pro ukradení českých Vánoc? Se Santou se nám nepodařilo navázat telefonické spojení (možná to bude tím, že má mobil z perníku a neustále ho okusuje). Zeptali jsme se ale, co na celou situaci říká náš Ježíšek. Ten se vyjádřil přes mluvčího, který citoval jeho slova: „Lide český, zachovej klid! Všechny vás moc zdravím ze své skromné vilky ve městě Betlémě, kde se se svým týmem účastním posledního soustředění, než vypukne mé každoroční turné po vašich domovech. Jsem hrdý na to, že nad Českem vlaje má vlajka a rozhodně vylučuji, že bych toto území, ať už dobrovolně, či nedobrovolně, předával svému kolegovi. O Santově návštěvě samozřejmě vím. Chápu všechny ty rozporuplné reakce související s jeho osobou, ale zároveň musím říct, že jsem mu pobyt v Bělohradě sám doporučil. Mějte pro něho, prosím, pochopení. Je to už starší pán se zvýšeným cholesterolem a nadváhou, kterého manželka sekýruje třeba jen za to, když si večer nevymění ty svoje červené trenýrky. Tak jako já se snaží dělat radost lidem, i když na jiných místech planety. Po náročné sezóně bude potřebovat trochu oddechu a hlavně se zamyslet nad svou životosprávou. Než on vystoupí ze svých saní, tak já už mám dárky vyložené pod třemi stromky a ještě stíhnu zapálit prskavky... Závěrem bych vám chtěl vzkázat - je tu čas vánoční, mějte se rádi. Zvedněte oči od počítačů, tabletů či mobilních telefonů a nasměřujte své pohledy do očí blízkých. Smeňte ze stolu všechny starosti, svátečně prostřete a rozčilujte se maximálně tak nad připáleným cukrovím. Nemyslete jen na sebe, ale i na druhé a važte si vzácných okamžiků. I když stroj na zimu zatím spíše kucká, než aby vyplivl nějakého toho sněhuláka, věřím, že si nadcházející týdný i tak užijete. Budu s vámi ve vašich srdcích. Necht' je každá bytost šťastná. Těším se „na viděnou“. Váš Ježíšek.“

Z předchozích řádků tedy vyplývá, že by vše mělo být v naprostém pořádku a my se tak všichni můžeme v klidu připravovat na nejkrásnější svátky roku. Dle posledních informací proběhne Santova návštěva v utajení, a to během ledna až dubna příštího roku. Nezávislý nutriční specialista Roman Tyčka se vyjádřil, že se u pana Clause dá předpokládat úplný zákaz sušenek s mlékem a nahrazení těchto potravin vyváženou a zdraví prospěšnou stravou v pravidelných dávkách. Jak bude na takový zásah do jídelníčku Santa reagovat a zda zařadí celerové karbanátky mezi svá oblíbená jídla, to se budeme muset nechat překvapit.

Šťastné a veselé Vánoce všem!

Martin Vik

Zeptali jsme se za vás

VOS a.s. již několikátým rokem pokládá na Horní Nové Vsi potrubí, o co se jedná?

Vodohospodářská a obchodní společnost a.s. i v letošním roce provádí výměnu výtlačného vodovodního potrubí na Horní Nové Vsi v Lázních Bělohradě.

S výměnou výtlačného vodovodního potrubí společnost započala v r. 2013. Důvodem výměny byly poruchy na starém vodovodním potrubí. Staré potrubí je nahrazeno potrubím z PE d 225 SDR 11 (17). Spojování potrubí se provádí pomocí elektrospojky (U kusů).

V r. 2013 bylo položeno nové potrubí od RD čp. 105 až po RD čp. 20.

V r. 2014 se pokračovalo v pokládce potrubí od RD čp. 46 až k benzinové pumpě a dále od RD čp. 10 až po RD čp. 105. Poté došlo k přepojení potrubí na stávající výtlačak, a to

u RD čp. 46, tak i po překopu místní komunikace u nemovitosti čp. 139 (Jiskra).

V letošním roce bylo položeno potrubí od křižovatky s ul. Družstevní u RD čp. 197 v kraji místní komunikace podél hřiště až ke křižovatce s ul. Mládežnická. Dle povětrnostních podmínek by ještě v letošním roce mělo být položeno potrubí podél místní komunikace směrem dolů k hlavní silnici a propojeno u „Jiskry“ na již nové vodovodní potrubí. Zároveň by mělo dojít k propojení nového výtlačku se zásobním vodovodním řadem v ul. Mládežnická.

V příštím roce by měla výměna pokračovat od křižovatky s ul. Družstevní směrem na „náměstíčko“.

Vodohospodářská a obchodní společnost, a. s. se tímto zároveň omlouvá všem občanům bydlejícím v blízkosti výměny vodovodu za částečné omezení dodávky vody při přepojování

přípojek na nový řad a při přepojování nového řadu na stávající a částečné omezení při průjezdu místní komunikací.

Ing. Jiří Bareš, VOS a. s. Nová Paka

V minulých dnech proběhla modernizace pobočky České spořitelny Lázně Bělohrad. Co bylo cílem modernizace?

Vážení klienti, s potěšením Vás informujeme, že od konce listopadu můžete využívat nabídku našich produktů a služeb ve zmodernizovaných prostorech pobočky České spořitelny v Lázních Bělohradě (T. G. Masaryka 287).

Cílem modernizace bylo zvýšení komfortu našich klientů při vyřizování finančních záležitostí a dále zlepšení kvality služeb. V pobočce jsme pro vás připravili příjemné prostředí, ve kterém vás rádi uvítáme v nezměněné otevírací době:

Pondělí	9.00 - 12.30	13.30 - 17.00
Úterý	9.00 - 12.30	
Středa	9.00 - 12.30	13.30 - 17.00
Čtvrtek	9.00 - 12.30	13.30 - 16.00
Pátek	9.00 - 12.30	

Součástí pobočky zůstává bankomat, jehož prostřednictvím můžete vedle výběru hotovosti například zjistit zůstatek na vašem účtu, zadat jednorázový platební příkaz, zaplatit složenky nebo dobít kredit mobilního telefonu.

I nadále zůstává klíčem k vaší spokojenosti osobní komunikace s bankovním poradcem, a proto se těšíme na vaši návštěvu ve zmodernizované pobočce Lázně Bělohrad.

Ivona Vlažná, vedoucí pobočky České spořitelny Lázně Bělohrad

Koncem října došlo k překopu silnice na Jirákově nábřeží před odbočkou do Vachkovy ulice a u krajnice vyrostl nový velký „budník“, o co se jedná?

Vzhledem k nedostatečné kapacitě nízkotlakého rozvodu plynu zde společnost RWE vybudovala posilovací zařízení, které přivádí plyn ze středotlaké sítě do nízkotlakého městského rozvodu. Posiluje plynem hlavně levobřežní stranu Javoroky. RWE provedla akci z vlastních prostředků.

Stanislav Keller, technik RWE

Změní se něco ve svozovém kalendáři a v poplatcích za komunální odpad pro rok 2016?

Místní poplatek za komunální odpad pro rok 2016 se nemění, i když náklady mírně stoupají, stále se bude vybírat částka 500 Kč na poplatníka. Tuto částku udržujeme již od roku 2008. Místní poplatek je již tradičně splatný k 31. 3. 2016.

Vzhledem k tomu, že letošní rok končí lichým týdnem a rok 2016 začíná také lichým týdnem, mění se sudé a liché týdny ve vyvážení komunálního odpadu. Na četnosti svozů se nic nemění. Svozy nadále pravidelně navazují po čtrnácti dnech.

Vyvážení v části Lázně Bělohrad v roce 2016 se změní na lichý týden (to znamená, že poslední vývoz v roce 2015 v LB bude 21. 12. 2015 a první vývoz v roce 2016 v LB bude 4. 1. 2016).

Pro části Dolní Nová Ves, Prostřední Nová Ves a Horní Nová Ves se vyvážení v roce 2016 změní na sudý týden (poslední vývoz

v roce 2015 v částech DNV, PNV, HNV bude 28. 12. 2015 a první vývoz v roce 2016 bude 11. 1. 2016).

Pro obce Brtev, Dolní Javoří, Hřidelec, Lány, Uhlíře se vyvážení v roce 2016 změní na sudý týden (poslední vývoz v roce 2015 v obcích bude 29. 12. 2015 a první vývoz v roce 2016 bude 12. 1. 2016).

Pro rok 2016 se vydávají nové svozové samolepky – stávající platí do konce března 2016.

Jitka Břeská, DiS., odpadové hospodářství MěÚ Lázně Bělohrad

Koryto řeky Javoroky je v Lázních Bělohradě v mnoha úsecích zaneseno. Bude Povodí Labe tyto nánosy odstraňovat?

V letošním roce byl čištěn úsek v Horní Nové Vsi (součást města Lázně Bělohrad).

V rámci odstraňování povodňových škod (z povodně 06/2013) bylo spolu s opravami opevnění koryta řešeno i odstraňování sedimentů, akce byla ukončena v roce 2014 (poměrně rozsáhlá akce s realizačním nákladem cca 5,5 mil. Kč).

Stav koryta je sledován a případné sedimenty, které by svým objemem významně omezovaly průtočnost koryta, budou průběžně odstraňovány.

V letošním roce není další těžení sedimentu v Javorce na území města Lázně Bělohrad plánováno.

Ing. Ladislav Merta, vedoucí kanceláře generálního ředitele Povodí Labe, s.p.

foto: Ladislav Stuchlík, archiv České spořitelny

Starosta odpovídá

Je dobře, že jste povolili výstavbu letní restaurace v Bažantnici. Těšíme se, až tam budeme moci zase zajít na pivko nebo vínečko... Smutné ale je, že se každým rokem horší celkový stav lázeňského parku Bažantnice, a to jak cestiček, tak veškeré zeleně i jezírek. Nešlo by s tím něco dělat?

Já jsem také rád, že se našel investor, který chce znovu postavit dřevěnou letní restauraci v Bažantnici, i když dopředu ví, že se nebude jednat o ziskový podnik. Mám jen trochu obavy z toho, jak vyřeší inženýrské sítě. Majitelem prakticky celého parku Bažantnice (s výjimkou právě pozemku, kde stávala restaurace – ten vlastní město) jsou lázně. Mnohokrát jsme o problému stavu Bažantnice se zástupci lázní jednali, ale stav je stále horší. Zhruba před 2 roky začaly lázně připravovat projekt revitalizace parku, který mohl být podpořen i dotací ze Státního fondu životního prostředí, ale nakonec se neuskutečnil.

V Brtvi a u lázní jsou po výstavbě kanalizace a vodovodu pěkně opravené silnice. Co bude ale se silnicí mezi Pardoubkem a Brtví, která je v hrozném stavu? Proč jste ji také ne nechali opravit?

K položení nového asfaltového koberce došlo tam, kde se do tělesa komunikace ukládalo kanalizační nebo vodovodní potrubí. To je v silnici uloženo od odbočky ze silnice II. třídy na Miletín po hráz Pardoubku a potom přímo v obci Brtev. Náklady na toto vyasfaltování byly zahrnuty do rozpočtu akce „Výstavba vodovodu a kanalizace v obci Brtev“. Úsek silnice od hráze Pardoubku na začátek Brtve bude firmou EVT Svitavy, která prováděla výstavbu vodovodu a kanalizace, pouze uveden do původního stavu dle požadavku Správy silnic KHK. Celá silnice na Brtev od odbočky ze silnice II. třídy na Miletín až po garáže v horní části Brtve je v majetku Královéhradeckého kraje a má ji ve správě právě Správa silnic Královéhradeckého kraje. Jednali jsme s jejími zástupci a nakonec v zastupitelstvu města schválili, že ji Správa silnic opraví položením nového koberce a město ji následně celou převezme do svého majetku. O tom, aby se polo-

Stříbrný smrk u dětského hřiště na Jirákově nábřeží se začíná nebezpečně naklánět nad toto hřiště. Neuvažujete o jeho pokácení?

Ano, žádáme o jeho pokácení a v případě souhlasu ho v zimě pokácíme. Je to jeden z posledních stříbrných smrků v této části města a bohužel ho musíme pokácet kvůli tomu, že někdo navrtal jeho kmen a úmyslně ho zničil.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Zastupitelstvo města se na dalším veřejném zasedání sešlo **13. října 2015 v kulturním sále hotelu Grand**. Jednání se týkalo investiční akce výstavba vodovodu a kanalizace v obci Brtev. Zastupitelé schválili změnové listy č. 4 a 5 a dodatek č. 4 ke smlouvě o dílo na tuto akci. Také diskuse se týkala především vodovodu a kanalizace v Brtvi.

Na dalším zasedání se zastupitelstvo města sešlo **4. listopadu 2015 také v kulturním sále hotelu Grand**. Po kontrole plnění usnesení z posledního zasedání zastupitelstva a zprávě z jednání rady města zastupitelé vzali na vědomí rozpočtové opatření č. 11/2015 a schválili rozpočtové opatření č. 12/2015, poté projednali a schválili zřízení technických služeb města jako organizační složky města, vzali na vědomí poskytování dotací z rozpočtu města od roku 2016 formou individuálních žádostí, schválili uzavření dodatku č. 1 ke smlouvě o dílo na realizaci akce sportoviště Lázně Bělohrad – 1. etapa, schválili zpracování studie možného využití zámku v Lázních Bělohradě, schválili podání žádosti o dotaci na modernizaci veřejné správy, vzali na vědomí zprávu o investičních akcích města a schválili zachování místního poplatku za komunální odpad ve výši 500 Kč na poplatníka.

Pavel Šubr

žení nového asfaltového koberce uskutečnilo již v roce 2016, nyní se Správou silnic jednáme. Údržbu této silnice (sekání příkopů nebo vyhrnování sněhu) stejně z velké části muselo zajišťovat město a takto bude celá silnice opravena i položením nového koberce.

Bude se opravovat příjezd do Bělohradu od Jičina? V rodinných domcích a v bytech v Kotykově aleji se pomalu nedá spát, když kolem po hrbolaté silnici projíždějí kamiony.

Silnice od železničního přejezdu na konec Kotykovy aleje by se měla začít rekonstruovat na podzim příštího roku. Jde o silnici II. třídy, která je v majetku Královéhradeckého kraje. Na různých jednáních na kraji se snažím, aby se tento úsek silnice opravil co nejdříve, protože je opravdu v hrozném stavu. Potěšující je, že hned na jaře 2016 by měl Královéhradecký kraj zahájit rekonstrukce a rozšíření 3 mostů na silnici II. třídy ve směru na Hořice mezi Dolní Novou Vsí a Hamerským mlýnem.

BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA v Londýně

Koncem listopadu vyrazilo deset odvážných devětáků bělohradské ZŠ na zahraniční studijní pobyt hrazený z projektu Operační program vzdělávání pro konkurenceschopnost. V Londýně strávili necelý týden, byli ubytováni v rodinách a kromě poznávání památek měli v programu i výuku angličtiny v tamní jazykové škole. Doprovázely je učitelky angličtiny, paní Eva Demmerath a paní Kamila Hrubá. O netradiční zážitky se s námi v tomto čísle podělili - Adéla Hodonská, Andrea Holubová, Nikola Benešová, Klára Jirásková, Tomáš Zívr, Petr Ryba, Martin Portych, Jan Kozák, Tomáš Holomba a Jan Materna.

Abychom začali pěkně od začátku, zeptám se, jaký byl let a zda jste zaregistrovali nějaká zvýšená bezpečnostní opatření?

- * **Petr** - Let byl v pohodě a bezpečnostní opatření byla víc znát v Británii.
- * **Tomáš Z.** - No, myslím si, že by se v Londýně měli spíš zaměřit třeba na metro, je tam pořád strašně moc lidí a policisté skoro žádní. Podle mě je tam větší riziko než na letištích.

Váš první dojem z Londýna?

- * **Adéla** - Všechny domy mně připadaly stejny.
- * **Nikola** - Úžasný autobusy a krásný červený telefonní budky.
- * **Andrea** - Nejdřív velká únava a ani mi nepřipadlo, že jsem někde jinde.
- * **Tomáš Z.** - Zima.
- * **Tomáš H.** - Pěkný holky tam byly.
- * **Honza M.** - Lidi se tam oblíkají jinak. Elegantnější a takový tmavší barvy.
- * **Petr** - Že chci domů!

Jaké bylo ubytování a jak jste se poprali s angličtinou? Byly vaše znalosti dostačující?

- * **Petr** - Ubytování? Jako dobrý... A lidi, u kterých jsme bydleli, taky dobrý, až na ty jejich velký návštěvy. A angličtina byla nedostačující... (smích)
- * **Honza M.** - Bydlel jsem ve starém domku a vybavení bylo, jako když člověk přijede k babičce. Co se týče jazyka, tak jsem rozuměl vždycky, ale trvalo mi, než jsem se rozmluvil.
- * **Tomáš H.** - Bydlel jsem v řadovém domku, ubytování dobrý, akorát v kuchyni byl bordel a samý kupovaný jídlo. Jinak mi stačily základní fráze.
- * **Andrea** - Byly jsme ubytovaní s Áďou v domku s velkou zahradou. Mají tam hodně malé místnosti a v jedné takové mrňavé, asi uklidové, toho měli strašně moc, i jídlo, to nás překvapilo. A angličtina dobrý, jen jsme se musely rozmluvit.
- * **Nikola** - Bydly jsme s Klárou v prostorném domku, který byl moderně zařízený a jídlo bylo dobrý. Angličtině jsme nejdřív moc nerozuměly, ale pochopily jsme všechno a docela jsme si i popovídaly.

- * **Adéla** - Rodina byla moc fajn, byli příjemní a všude měli hrozně moc věcí. Angličtina byla každým dnem lepší.
- * **Martin** - Bydleli jsme v baráku a angličtina v pohodě.
- * **Tomáš Z.** - Ubytování se dalo přežít, byla tam trochu špína. Byli to starší lidi, ale moc příjemný.

Co vás překvapilo, ať už mile nebo nemile?

- * **Nikola** - To jejich oblíkání a ta jejich levá strana na silnicích.
- * **Andrea** - Oblečení a hlavně je to takovej jinej svět. Tam do vás drknou a hned se omlouvaj a tady nic!
- * **Tomáš Z.** - Doprava strašná, všude zácpy. Ceny vysoký, ale všechny muzea jsou zdarma.
- * **Honza K.** - To, jak jezdí po té levý straně a přišlo mi, že tam všechno dělaj pro malý lidi. Třeba v metrech, když jsme přecházeli, tak mi do stropu moc nechybělo. Sotva jsem se vešel.
- * **Tomáš H.** - Mile mě překvapily ty muzea zdarma a Angličané jsou hodně zdvořilí. Ale je tam moc drahé.
- * **Petr** - Moc ochotný lidi, fakt... Snažili se nám vždycky poradit, odpovídat...

Které z navštívených památek nebo míst na vás udělalo největší dojem?

- * **Petr** - London Eye (největší vyhlídkové kolo v Evropě) a jeho cena! Stálo to asi dvacet liber!
- * **Tomáš H.** - Buckinghamský palác, protože tam sídlí královna.
- * **Andrea** - Když jsme vystoupili na střešku jednoho obchodního domu a viděli jsme všechny památky shora.
- * **Adéla** - Překvapilo mě, kolik je tam krásnejch památek, ale bylo to hodně únavný.
- * **Klára** - Celej Londýn, bylo to super!

Navštívili jste nějakou školu? Co v ní mají jinak?

- * **Klára** - Od pondělí do středy jsme byli v jazykové škole a učili se.

Jiří Sehnal - VIZE

- * **Adéla** - O přestávkách jsme tam měli nachystané mísy s ovocem. To bylo fajn.
- * **Nikola** - Ve školách nosí všichni uniformy a my jediná jsme byli bez, tak to bylo takový divný.

Váš nejsilnější zážitek?

- * **Petr** - Asi když jsem v Londýně zapomněl bundu. A ještě jak jsem přišel k tomuhle náramku. Byl tam nějaký černocho a zptal se mě, jestli ho chvilku nemůžu podržet. Pak mi ho najednou zavázal kolem ruky, a že si ho musím koupit. Stálo mě to libru!
- * **Andrea** - My jsme asi měly největší zážitek s Ad'ou doma u těch lidí, když jsme šly do koupelny... no radši to nebudem rozpitvávat... asi jsme trochu překvapily... (smích)
- * **Adéla** - Doma u nich byla vážně velká sranda!
- * **Klára** - Já jsem byla absolutně nadšená z galerie na Trafalgarském náměstí. Byly tam obrazy známých osobností jako Vincent van Gogh.

Umíte si představit, že byste tam studovali nebo pracovali?

- * **Nikola** - Asi jo...
- * **Andrea** - Já bych tam chtěla jet po maturitě jako au pair, abych si zlepšila jazyk.
- * **Tomáš Z.** - Platy by tam byly určitě lepší.
- * **Adéla** - Chtěla bych to určitě zkusit.

Co vám ten pobyt přinesl? Uvědomili jste si něco?

- * **Klára** - Spoustu nových zkušeností, povídalí jsme si, bylo to super.
- * **Adéla** - Ta angličtina je opravdu hodně důležitá... Chtěla bych se tam ještě jednou podívat.
- * **Nikola** - Dokázali jsme se osamostatnit, když jsme třeba jeli sami do školy.
- * **Andrea** - Angličtina byla super a hlavně - museli jsme se o sebe sami postarat.
- * **Tomáš Z.** - Podíval jsem se na památky. Dobrý...
- * **Honza K.** - Zlepšení angličtiny a zjistil jsem, jak se žije jinde.
- * **Martin** - Bylo to dobré kvůli angličtině, a že jsme se museli osamostatnit.
- * **Petr** - Podíval jsem se do Londýna...
- * **Honza M.** - Vše bylo řečeno...
- * **Tomáš H.** - Naučil jsem se líp anglicky, líbily se mi památky a už umím jezdit v metru!!!

Alena Fléglová, foto: Kamila Hrubá

Kdykoli na sklonku roku procházím parkem podél našeho zámku, vybaví se mi ponurý příběh zeměměřiče K. z Kafkova románu „ZÁMEK“. Skličující nálada, frustrace, absurdní byrokracie, úzkost, šero, mlha. Psal se rok 1922.

Očekáváte-li teď řádky provoněné purpurou, proznělé vánočními koledami, prosvětlené plamínky svící a modlitbami, asi vás zklamou. Berte to, prosím, jako modlitbu za náš zámek z roku 1722 - chráněnou kulturní památku ČR.

Jakkoli je podobnost s naším zámekem náhodná (Kafkův je fiktivní, náš skutečný), pohled na chátrající santiniovské baroko vyvolává stejné pocity. Vysklená okna, praskající zdivo, drolící se fasáda, rezivějící ocelové nosníky kamenného balkónu, výtvořiny sprejerů, atd. Muselo to dojít až tak daleko...?

Stojí-li na počátku jakéhokoliv projektu *peníze*, jde o záležitost krátkodobé, v časovém horizontu několika let, během nichž se kdekdo snaží urvat, co se dá; probíhají výběrová řízení a posudky, peníze se točí a čas ubíhá.

Vize, neboli vzhled do vzdálenější budoucnosti, je dnes téměř vzácností.

Nemusíme chodit daleko; kolik jen krásných budov (včetně zámku s kaplí Jana Evangelisty!) nám zanechali naši předci. Moudří muži s vizí. Leckdo si při vyslovení slova vizionář představí podivína, fantastu či pošuka. Ale vizionáři jsou lidé, kteří vidí dál než ostatní. Mnozí z nich změnili svět.

K těm nejznámějším patřili např. Mojžíš, Ježíš, Leonardo da Vinci, Gándhí, Nikola Tesla, Albert Einstein či Steve Jobs (Apple).

Vizionáři však mohou být i obyčejní lidé, často neznámí a bezejmenní, bez nichž by dnešní svět nebyl takový, jaký je.

Občas mně přijde líto, jak se dnes k odkazům předků stavíme. O zámku tiše mlčíme, další architektonické zajímavosti dovolíme barbarsky zničit. Co vlastně příštím generacím předáme? Sportovní areály, akvaparky, cyklostezky, supermarkety, megasklady, dálnice a parkoviště - statisíce hektarů betonu...!

Bělohradský zámek chátrá, neboť na opravu nejsou peníze a není pro něj využití, přesněji řečeno - vize. Vize prosperující kulturní památky v centru města lákající domácí i zahraniční turisty... atd., atd.

Několik let už jezdím po naší krásné zemi. Viděl jsem mnoho hradů a zámků, z nichž mnohé na tom byly hůř nežli ten náš. Některé povstaly z ruin, jiné byly zrenovovány (např. empírový zámek rodu Kinských v Kostelci nad Orlicí a řada dalších). Cesta ke znovuzrození byla nezdědková zdlouhavá, mnohdy trnitá, avšak vize byla silnější než všechny trable, které ji provázely.

Vizionáři však nebyli jen muži, ale také ženy. Za všechny chci zmínit Annu z Asseburgu, zakladatelku místních lázní, o níž se nemluví, nepíše, nepřipomínají se výročí, o pomníku nemluvě. Tuto vzdělanou vizionářku přehlížejí i čelní představitelé lázní, kteří Anenské slatinné lázně přejmenovali na Lázně Bělohrad a.s., a důvody změny tohoto přes sto let starého a věhlasného názvu „vysvětlil - nevysvětlil“ (ve stylu chytré horákyne) v Bělohradských listech tehdejší ředitel lázní. Vskutku politováníhodný přístup k tradičním hodnotám.

Také Vánoce už nejsou tím, čím bývaly.

Slaví se, ale mnozí - zejména ti mladší, už pořádně nevědí co. Dnes je vše o penězích. Slova, jako skromnost, pokora či láska, se vytrácejí v jídle a pití, ve třpytu a hodnotě darů. Čím luxusnější a dražší dar, tím víc lásky. Časťým darem jsou dnes peníze zalepené v načínčané obálce. Zvyky nás, dospělých, bezděčně přijímají už také děti, kterým přeji krásné a veselé Vánoce. Neboť Vánoce jsou - nebo by alespoň měly být - oslavou narození Dítěte.

Jezulátka, jež se stalo supervizionářem navěky věků - amen.

NĚMECKÉ LÁZEŇSKÉ MĚSTO WALDBRONN

Se starostou Franzem Masino

V létě roku 1989 vyrazilo dvanáct členů bělohradského oddílu triatlonu na svůj první zahraniční závod. A hned na Světové hry (obdoba her olympijských, ale v neolympijských disciplínách), které se konaly v německém Karlsruhe a okolí. Ve městě Ettlingen pořádal závod v triatlonu bývalý cyklistický profesionál a tehdejší místopředseda Německé triatlonové unie Siegfried Adler. Muže, který v roce 1968 vytvořil světový rekord v cyklistické hodinovce a vyhrál řadu závodů, upoutaly výkony bělohradských triatlonistů (Jirka Moudrý, Olda Ulvr, Leoš Lejdar, ...), navíc s vybavením, které by v Německu patřilo spíše do muzea. Několikrát za námi zašel, popovídali jsme a pozvali ho k nám do Lázní Bělohradu.

Siegfried Adler od té doby s manželkou nebo s přáteli mnohokrát navštívil naše město, absolvoval u nás nejméně jeden léčebný pobyt v lázních a získal v Bělohradě přátele. Mezitím se s rodinou přestěhoval do nedalekého lázeňského města Waldbronn, které jsem stihl už několikrát navštívit. Vloni jsem se od něho dozvěděl, že zpívá ve sboru společně s místostarostou jejich města. Slovo dalo slovo a letos koncem září jsem měl možnost v rámci dovolené ve Waldbronn navštívit a popovídat si se starostou města Franzem Masino.

Dozvěděl jsem se, že Waldbronn leží ve spolkové zemi Bádensko – Württembersko, má více než 12 tisíc obyvatel, vznikl sloučením tří měst (Reichenbach, Busenbach a Etzenrot) a vlastní lázně zaměřené na pohybové ústrojí. Ve městě je řada parků a má krásné okolí. V jeho blízkosti je také plno dalších lázeňských měst, využívaných především termální vodou, včetně nejznámějších německých lázní Baden - Baden. Město je propojeno tramvají s nedalekým městem Karlsruhe (mimo jiné sídlem německého ústavního soudu) a leží v úbočí pohoří Schwarzwald v překrásném údolí Albtal, které žije turistickým ruchem.

Při rozhovoru s panem starostou jsme otevřeli možnost spolupráce mezi našimi městy. Waldbronn již má smlouvy o partnerství s několika městy – Esternay a Saint – Gervais (Francie), Monmouth (Wales), Reda (Polsko) a Stadtilm (SRN – bývalá NDR). Vzájemná spolupráce vždy začala na úrovni spolků, rodin, církve, vzájemnými návštěvami a až následně byla stvrzena oficiální smlouvou. Jak pan starosta vysvětlil, jejich městská rada nechce, aby šlo o partnerství a setkávání se pouze rad obou měst nebo dokonce jen starostů, ale aby začala odzvědla, od sportovců, různých zájmových spolků, farníků, důchodců nebo jen rodin. Pochopil jsem, že to nebude až tak jednoduché...

Odpoledne jsme navštívili nádherné městské lázně Albtherme Waldbronn (www.albtherme-waldbronn.de) nabízející několik krytých bazénů a bazén venkovní s různými atrakcemi, zmodernizovaný saunový svět a samozřejmě vlastní lázně. Večer jsme pak mohli okusit, jak funguje práce německých spolků. Pěvecký spolek Concordia totiž pořádal v místní hale čtyřdenní akci – v pátek pivní Oktoberfest, v sobotu trhy a večer hudebních hitů, v neděli ekumenické setkání a vystoupení jednotlivých složek sboru, v pondělí setkání seniorů. Úžasná akce s cílem setkat se, pobavit se, případně i vydělat nějaké peníze do pokladny pořádatelského spolku. Pan starosta Masino mně při tupláku s pivem (za 6 EUR oproti 10 na známém Oktoberfestu v Mnichově) a tradiční ředkvi slíbil, že někdy se k nám zajede podívat na motorce.

Radnice postavená v roce 1975 po vzniku města Waldbronn

Další dny jsme v rámci dovolené procestovali okolí včetně lázeňských měst Herrenalb a Baden – Baden, navštívili jsme francouzské město Bělohrad (Wissembourg – o něm napíšu někdy příště) a já jsem stále přemýšlel, zda jsme schopni navázat spolupráci s tak skvělým městem... Více informací o něm na www.waldbronn.de.

Zároveň vyřizují pozdravy všem občanům Lázní Bělohradu od starosty Waldbronnu Franze Masino a od Siegfrieda Adlera a jeho manželky Marlies.

Pavel Šubr; foto: autor a archiv autora

Z Lázeňského parku

Úspěšné mažoretky

Naše mažoretky „Sultánky“ opět skvěle bodovaly!

Po několika postupových kolech se zúčastnily Mistrovství České republiky, Mistrovství Evropy v Polsku a opět se kvalifikovaly na Mistrovství světa do Prahy. To je vůbec nejvyšší závod mažoretkového sportu. Do Prahy přijely mažoretky z 11 zemí a předvedly ty nejlepší soutěžní sestavy.

Posledních 14 dní prázdnin, kdy se jiní bavili na koupalištích, naše tanečnice tvrdě několik hodin denně makaly a snažily se své sportovní výkony doladit k dokonalosti.

Práce talentované trenérky našich mažoretek paní GÁBINY FESTOVÉ se opět ukázala ve zlatém světle! Tvrdý trénink - jak taneční, tak gymnastický - se nakonec vyplatil a přinesl své ovoce.

V kategorii kadetek obhájila loňské zlato a titul **WORLD CHAMPION** v disciplíně sólo baton (hůlka) **NORA KORDÍKOVÁ** (11 let) a k tomu přidala ještě zlato v disciplíně sólo pom-pom (třásně). Tím se stala jedinou dvojnásobnou mistryní světa 2015 v sólo formacích.

Za tento výkon si od rodičů přála velkého plyšáka. Došla bílého ledního medvěda měřícího 170 cm. Zabírá téměř celou její postel, ale díky němu na letošní MS určitě nezapomene. Aby vše nebylo jen sluncem zalité, tak ihned po MS Norču čekala návštěva zubního lékaře, který jí vytrhl najednou 8 mléčných zubů – to byla chvíle, kdy jí opravdu do tance moc nebylo.

Neméně úspěšná byla i její sestra **VALÉRIE KORDÍKOVÁ** (13 let), která v kategorii juniorek získala pro hořický team stříbrnou medaili a titul **I. VICE WORLD CHAMPION** v disciplíně sólo baton (hůlka) a v disciplíně sólo pom-pom (třásně) vybojovala bronzovou medaili a titul **II. VICE WORLD CHAMPION**.

Za tyto výsledky byla jednou z deseti vybraných závodnic, které byly pozvány do televize, do živého vysílání stanice „Óčko mňam“. Tam strávily téměř celý den. Prohlédly si celé studio, popovídaly si s moderátory o mažoretkovém sportu a v několika vstupech v živém vysílání předvedly své taneční umění. Byl to pro všechny nevšední zážitek.

Jako třešnička na dortu byla medaile z kategorie skupin juniorek, kde naše „Sultánky“ obhájily loňské třetí místo a právem jim náleží titul **II. VICE WORLD CHAMPION**. V této skupině letos poprvé tančily kromě Valčí i Norči dvě nové mažoretky z našeho města, a to **Klára Bičíšřová** (12 let) a **Anna Kudrnová** (12 let). Holky do soutěžní sestavy musely dát všechno, co mohly, aby již zkušeným mažoretkám stačily, a to se jim povedlo na jedničku!

Za tyto úspěchy patří velký dík nejen děvčatům, jejich trenérce **Gabče Festové**, ale i mnoha dalším, kteří jim pomáhají. Paní **Janě Drobné**, která šije krásné kostýmy, rodičům dětí za jejich velkou podporu a čas, v neposlední řadě ZŠ K. V. Raise a jejich učitelům za vstřícnost a všem fanouškům!

V těchto dnech se mažoretky již zase pilně připravují na další sezónu, která bude o to náročnější, protože postoupily do vyšší kategorie. Nejtěžší na novém začátku je zvolit tu správnou hudbu, kostým, téma - prostě nápad!!! Budou se zase snažit zaujmout a uspět!

Vendula Kordíková, foto: Arnošt Mrázek

České Vánoce

Začala jsem psát článek o českých Vánocích, o těch tradičních, jejichž symbolem je vánoční stromek a betlém s jesličkami. A rodina. Neumím si představit mírumilovnější svátky, než jsou Vánoce. Původně oslava zrození Božího syna, jehož náboženstvím je víra, naděje, láska a milosrdenství. Jenže jsem si na psaní vybrala špatné datum. Je pátek třináctého listopadu těsně před půlnocí. Napsala jsem jen pár řádek a jdu do vedlejšího pokoje vypnout hulákající televizi, u které můj manžel pokojně spí, zatímco mě ten rámus ruší přes celou chodbu. A je po psaní. Jak také psát o idylických svátcích míru a lásky k bližnímu svému, když se z televize hrnou v přímém přenosu záběry ze strašlivého masakru v Paříži spáchaného muslimskými teroristy. Na pozadí těchto událostí se mi psaní o ryze českých Vánocích moc nedaří. Jak proti takové koncentraci zla a nenávisti postavit Vánoce s koledami nesoucími se zasněženým krajem, s děťátkem v jesličkách, nebo s velebným hlasem zvonů zvoucích na půlnoční? Dá se to vůbec?

Ať chceme či nechceme, teroristické útoky v Paříži nás nutí k zamyšlení, proč jsme se vůbec dostali do situace, jakou si nikdo z nás ještě před pár lety neuměl představit. Vždyť toto je Evropa, kontinent, jehož historie je historií křesťanství. A to kolem nás jsou Čechy, země našich křesťanských předků a je jedno, že dnes je tu víc ateistů než věřících, protože kořeny máme všichni stejné. (Skalním ateistům chci na tomto místě připomenout, že jsme i v dnešní době svázáni s křesťanstvím víc, než si uvědomujeme. Kromě Vánoc slavíme Velikonoce, Mikuláše, Tři krále nebo třeba masopust. Také máme státní svátky připomínající upálení odbojného kazatele Mistra Jana Husa nebo příchod věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Nemůžeme zapomenout ani na českého patrona svatého Václava, pod jehož sochou se národ schází, když jde do tuhého, ani na to, že se pyšníme architektonickými skvosty, jakými jsou chrám svatého Víta nebo katedrála svaté Barbory v Kutné Hoře. Máme tisíce dalších památek, které ani nevnímáme jako náboženské, protože prostě patří k naší kultuře.)

A nejhezčí na tom všem je, že v této zemi každý může věřit (nebo nevěřit) čemu chce. Lidé jsou tady svobodní, nikdo je nenutí, jaké svátky musí slavit a jaké nesmí.

Ale vraťme se k Vánocům. Ať věříci či nevěřící, Vánoce slavíme všichni. Dáváme si dárky, scházíme se s rodinou a přáteli, vychutnáváme si pohodu a radost. Tradičním symbolem našich Vánoc jsou jesličky, k nimž jsme zhruba před sto padesáti lety přijali vánoční stromek – kdysi dávno pohanský symbol, dnes světlo lásky k bližnímu. Nikdy jsme ale nepřijali ruského dědu Mráze a nepřijmeme ani Santu Clause, snažícího se k nám vloudit z televize. V tom se svých tradic držíme. Ježíšek je prostě Ježíšek.

Taky máme rádi betlémy, většinou dojemně kýčovitě, které každý rok chodíme s dětmi nebo vnučaty obdivovat. Děti milují zvláště ty mechanické s leckdy neuměle vyřezanými figurkami pohybujícími se trhavě po vytýčených drahách. I v našich elektronických časech mají pořád své kouzlo, stejně jako je vždycky bude mít příběh, který zosobňují.

O Vánocích je zvykem obdarovávat své bližní. Kdysi to bylo míněno jako drobná pozornost. Stačila větvička jmelí, posvěcený obrázek nebo stuha do vlasů. Páni odměňovali ty, kteří jim sloužili, nezapomínalo se ani na zvířata. Jak to vypadalo v průběhu minulých dvou tisíciletí, známe z literatury, jak to probíhalo před sto lety, víme už „naživo“ z vyprávění našich babiček. Upřednostňovaly se vlastnoručně vyrobené věci, které byly od „srdce“, kdežto kupovaná věc byla vnímána jako neosobní. Pletly se šály, vyšivaly šátky, háčkovaly ručavičky, malovaly stojánky na noty a krabičky na šití. Dárky se připravovaly celé dlouhé měsíce. Jak se doba zrychlovala a životní úroveň zvedala, ubývalo rukodělných darů a přibývalo těch druhých.

Doba se rychle měnila, zvítězil materialismus, zatímco duchovní rozměr Vánoc se vytratil. Naše generace už nevěděla, co to je advent a samotný výraz považovala za jakousi relikvii z F. L. Věka. Zklidnění, které má tento předvánoční čas přinášet, zmizelo. Zůstalo jen období gruntování, hektického pečení cukroví a shánění dárků. Shánění je správný výraz, neboť možnosti byly žalostné. Vzpomínám si, jak nás asi třicet matek stálo (už hodinu před otevřením) ve frontě před jedinou hračkárnou okresního města. Po otevření nám prodavačka oznámila, že z nedostatkového (a velice žádaného) sortimentu přišlo jen šest „českých angličáků“, dvě lega a jedno jediné auto na dálkové ovládání. Na ostatní zbyly plastové nákladáky, míče a podobně nezajímavé věci.

Nálada ve frontě byla doslova vražedná.

ŠPANĚL MARCOS DE FARIA PERÉZ

Pak čas sametovou oponou trhnul a v obchodech se začalo objevovat čím dál víc onoho nedostatkového zboží. S ním přišla reklama, která už od října způsobila spoustě lidí nákupní horečku. Naštěstí ne všem. Ti ostatní objevili ztracené kouzlo adventu. S koncerty, dobročinnými sbírkami, s nově nazpívanými koledami a Rybovou mší vánoční. A na Štědrý den se zase začalo chodit na půlnoční...

Naše rodina už před mnoha lety (po vzájemné dohodě) zrušila nákladné dary. S radostí jsme nakupovali dárky pro malé děti, ale jak potomci dorůstali, začali jsme tápat. Puberťákoví se totiž jen málokdy trefíte do vkusu. A tak si teď dáváme jen maličkosti pro radost. Puberťákům a studujícím přibalíme k maličkosti nějakou finanční hotovost, všichni jsou tím nadšeni a ještě nikdo si nestěžoval. Co se týče nás starších, zalíbilo se nám heslo: Ideální dárek je ten, na který se po Vánocích nepraší. Výběr je tudíž jasný - cokoli, co se dá vypít nebo sníst a obal vyhodit. Tím jsme se zcela zbavili nakupovacího stresu a vymývání mozků reklamami. Zato si víc užíváme rodinných setkání. A přiznávám bez mučení - i dobrého jídla. Pohoda nad prostřeným stolem s dětmi, vnoučaty, sourozenci, neteřemi, synovci a dobrými přáteli, se dá jen těžko nahradit něčím jiným.

Ríká se, že o Vánocích se otvírají lidská srdce. A měšce. Dnes peněženky... Tak pokud Vám nějaké peníze přebývají, nezapomeňte na ty méně šťastné. A že jich je v této zemi spousta. Osamělí, nemocní, staří, potřební. Lidi i zvířata. Člověk sice nemůže spasit celý svět, nepovedlo se to ani tomu, jehož narození o Vánocích slavíme. Ale úplně stačí, když každý z nás alespoň maličkostí pomůže tam, kam jeho ruka dosáhne. Svět bude rázem lepší.

A tak se vracím k tomu, co Vánoce symbolizují. Nenechme si vnutit nenávid, zlobu a strach. Nedejme si vzít lásku, radost a laskavost, kterou o Vánocích zvláště silně cítíme. I když se ve světle nedávných událostí jeví možná stejně kýčovitě jako ty stařícké betlémy. Ale stejně jako ony není zbytečná. Patří k naší kultuře a mentalitě.

Zkusme, navzdory zlu okolního světa, i ty letošní Vánoce hezky prožít.

*Hana Marie Körnerová,
foto: Václav Lejdar*

Španěl Marcos De Faria Peréz minulý školní rok opustil svoji rodnou vysluněnou zemi a vydal se k nám, do České republiky. Celý rok se pilně učil češtinu, poznával naše tradice a hlavně se stal na pár měsíců občanem našeho města. Prostřednictvím rozhovoru se můžete dozvědět, jak se s krátkým časovým odstupem na celou zkušenost dívá dnes.

Minulý školní rok jsi žil v našem městě. Proč sis vlastně zvolil Českou republiku?

No, chtěl jsem jet někam daleko, někam, kam lidé obvykle nejezdí, a není to ve Španělsku tolik známé. A také jsem chtěl zemi s těžkým jazykem. A existuje snad těžší jazyk než čeština?

Pamatuješ si ještě češtinu?

Ano, samozřejmě! Pamatuji si většinu toho, co jsem se naučil. Mohu říci, že rozumím normální konverzaci, ale mluvení je trochu těžší. Ze všech těch pádů a skloňování mě pořádně bolela hlava. I tak mluvím sice jako pětileté dítě, ale mluvím.

Minulý rok jsi chodil na gymnázium do Nové Paky, kde studuješ teď? A jak tě přijali učitelé, spolužáci?

Studuji v La Salle ve městě Montcada, to je asi 10 minut jízdy od Barcelony. Mezi spolužáky jsem po tom roce krásně zapadl a i učitelé jsou skvělí. Nebylo to vůbec těžké vrátit se do normálního režimu. Jediné, co je vážně těžké, je to, že mi stále chybí lidé a učitelé z Česka.

Co bylo první věcí, kterou jsi udělal po příjezdu domů?

Sundal jsem si boty, už jsem si na to za ten rok v České republice zvykl a doma na mě koukali jako na blázna. No a samozřejmě jsem trochu odpočíval po dlouhé cestě.

Na co nejraději vzpomínáš?

Mými největšími zážitky nebyly žádné velké sešlosti nebo události, spíš normální dny s přáteli ze školy, s mojí milovanou přítelkyní. A samozřejmě i s mojí českou rodinou, i když s tou jsem zase nebyl tolik, jelikož jsem mnoho času strávil ve škole. I tak se ale navždy zapsali do mého srdce.

Chtěl bys zase někdy přijet do České republiky?

Jistě! A jsem si jistý, že se vrátím, jen co něco našetřím, přijedu navštívit své přátele a rodinu.

Vycestovat na rok od rodiny, školy, to je veliké rozhodnutí a ne každý by měl odvahu. Měl bys pro ty, kteří stále váhají, nějakou radu, jestli jet?

Neváhejte a nebojte se. I když to vypadá těžce, náročně, být tak dlouho pryč od rodiny a přátel, mohu vám říci, že na tom vůbec nezáleží. Všechny nové věci, co se naučíte, všechny zážitky a zábava, kterou zažijete, na to nikdy nezapomenete. Moje máma mi vždy říkala: „Malé ptáče musí opustit hnízdo, aby se naučilo létat, tak se neboj a leť až tak daleko, kam tě tvá křídla donesou.“

Tereza Kráčmarová, foto: archiv

Raisovo ochotnické divadlo

člen Erbanova okrsku Ústřední Matice Divadelního Ochotnictva Československého v Hořicích v Podkrkonoší
v Lázních Bělohradě

Činnost bělohradských ochotníků se stále těšila přízni veřejnosti. Pouze během dvou let za první světové války nebylo sil ani chuti se zabývat divadlem. Starosti o živobytí a o osudy těch blízkých, kteří šli do války, utlumily touhu po jakémkoliv rozptýlení. Konečně se konalo první poválečné představení Zvíkovského raráška autora Ladislava Stroupežnického.

Bělohradský divadelní spolek měl dobré jméno i mezi tehdejšími významnými osobnostmi zejména z kulturního světa. V kronice se objevují podpisy takových osobností, jako byl Jaroslav Vrchlický, Alois Jirásek, Josef Svatoopluk Machar, František Herítez, Jan Vrba, prof. Dr. Jan Lewit, prof. Marie Laudová Hořicová, členka Národního divadla, kteří Bělohrad navštívili a pochvalně se vyjádřili k divadelní činnosti zdejších ochotníků. Ve 20. letech pozvolna končila svoji činnost první avantgarda ochotníků, jejich činnost byla v roce 1931 v kronice hodnocena vzletnými slovy: „Našemu divadlu sloužili poctivě a nezištně a můžeme říci, že tito členové byli mostem, po němž k nám kráčela krásná dramatická díla - skutečná kultura, základ všeho.“ O nich jsme se již dočetli, ale není na škodu si jejich jména ještě jednou připomenout: vikář Jan Sehnal, Jindřich

Pižl, Václav Vlach, učitel Lopatář, rodina Malých, Březinova, Munzarova, Dlabolova, tajemník Bičičtš, Osvald Lelek, paní Flugrová, Dlabolová i jiní. Písemného ohodnocení se dostalo i nápodobě panu Hrnčířovi, který, jak je psáno, nejen napovídal, ale i přímo hrál, takže herci mohli být klidní i při případném výpadku paměti.

Velké vážnosti a oblibě u občanů se těšil bělohradský rodák, spisovatel Karel Václav Rais, jehož jméno od roku 1925 divadelní spolek nesl: „Raisovo ochotnické divadlo“. Ovšem sám se ve své příslušné skromnosti této poctě bránil a ve svém dopise uvádí: „... Je sice pravda, že jsem v mladém věku svém na bělohradském jevišti také hrával, ale to byla jistě zásluha ceny velmi pochybné, prosím, abyste věci ještě dobře uvážili, aby se nestala křivda!“ I tato slova vypovídají o lidskosti a pokoře, která mu byla vlastní a kterou nacházíme i v jeho dílech. V té době se ve funkci režisérů střídali Josef Života, Václav Březina, Osvald Lelek, Jan Libich a především Marie Rulfová. Na jejím kontě je více než 30 divadelních

představení, která úspěšně režírovala. Za svoji režijní činnost byla od Divadelní matice české vyznamenána stříbrným odznakem. Jmenovací listina k tomuto vyznamenání je umístěna ve Fričově muzeu. Svůj nesporný herecký talent na divadelních prknech už téměř od dětských let projevila i její dcera, Milka Rulfová. Ten později uplatnila i v několika menších filmových rolích zejména ze studentského života. Byla manželkou filmového režiséra Vladimíra Čecha - Přikryla. Část rodiny se na jaře letošního roku zúčastnila odhalení pamětní desky jejímu bratru plk. Eduardu Rulfovi.

V meziválečném období divadelní ochotníci předvedli především díla našich klasiků, jako např. Vojnarku, Lucernu,

Ruyana 1946

Naše furianty, Noc na Karlštejně, Paličovu dceru, Tu naši písničku českou a jiné, ale s oblibou si zahráli i veselo hry, které měly u diváků rovněž příznivý ohlas. Byly to např. hry Tříkrát svatba, Šestnáctiletá, Falešná kočička, Příklady táhnou, Muži nestárnou, Okénko a jiné.

V roce 1933 velký úspěch sklídila hra Zdeňka Štěpánka Hrníček štěstí, která pojednává o osudu bývalého legionáře, v následujícím roce byl uveden zdramatizovaný román K.V. Raise Kalibův zločin v režii J. Sommera. V roce 1937 nastudoval Josef Života protiválečnou hru Karla Čapka Bílá nemoc. V roli doktora Galéna vystoupil sám režisér Josef Života, v roli maršála pan učitel František Sehnal. V té době jistě nikdo z nich netušil, jaké pohromy a ztráty způsobí blížící se druhá světová válka i těm, kteří chtěli přinášet lidem radost a povzbuzení. Za války nastala pro divadlo doba stagnace. V roce 1939 - 41 sehrálo Raisovo divadlo jen několik představení, a to s takovými obtížemi a překážkami, že chuť k nastudování dalších představení se vytrácela.

V září roku 1939 byl zatčen a odvezen do Buchenwaldu v Německu předseda spolku Karel Lederer, kde počátkem roku 1940 zemřel. V červnu 1942 byl zatčen a odvezen člen výboru Jan Vojtíšek a s ním celá jeho rodina i jejich zaměstnanec. Nikdo z nich se nevrátil. Božena a František Sehnalovi byli zatčeni a odvezeni na Moravu do internačního tábora v září 1942. Jejich syn Jiří v té době bojoval za svobodu vlasti v řadách RAF. Paní Sehnalová se vrátila po roce s podlomným zdravím, pan Sehnal se vrátil až v dubnu 1945. Další člen spolku Richard Wiener s celou svou rodinou byli zatčeni a odvezeni do Terezína, nikdo z nich se již mezi své přátele nevrátil. Na jaře roku 1941 přišlo do Bělohradu 600 chlapců organizace Hitlerjugend. Byli ubytováni v místních hotelích. V Lázeňském hotelu okupovali sál, jeviště i šatny takovým způsobem, že v roce 1945, kdy odcházeli, bylo vynaloženo mnoho úsilí na obnovu tohoto tehdejšího kulturního stánku. Ještě za doby okupace byla z iniciativy Vladimíra Finka a Ladislava Ledna vyhlášena veřejná sbírka na obnovu kulturní scény, dokonce se

připouštěla i myšlenka o postavení nového kulturního domu. Z této iniciativy sešlo, z příkazu vyšších instancí byla sbírka pozastavena, ale vybraná částka tvořila základní fond pro nákladné úpravy, které se realizovaly po ukončení války.

První představení po skončení války se konalo již 11. 11. 1945 v pouze částečně upraveném sále Lázeňského hotelu. Režisérka Marie Rulfová nastudovala hru Axela Braidalla Vzbouření v ústavu šlechticů, která byla napsána pro 18 ženských rolí. V době krátce po válce muži měli jiné starosti, mnozí z bývalých ochotníků se přestěhovali do pohraničí, někteří byli povoláni na vojenské cvičení. Přestože se představení konalo v naprosto chladném, nevytopeném roce, bylo hlediště zcela zaplněno nadšenými diváky. V únoru následujícího roku se režisér Josef Života navrátil k vážnému protiválečnému tématu v dramatu Karla Čapka Matka. Do titulní role obsadil paní Boženu Sehnalovou, která svoji roli pojala velice přesvědčivě. Do role vtělila i část své trpké zkušenosti, kdy se musela smířit s odchodem svého syna Jiřího do války. Vlastní osud byl k ní milosrdnější, Čapková Matka syny ztrácela navždy.

V té době se na naší divadelní scéně začaly objevovat nové tváře mladých ochotníků: Vaňura, Fink, Leden, Mistr, Forman, Bludský, Brož, Knejfl, Malický, Hušek, Kittler, Pečenka a jistě i další. V ženských rolích se objevovaly dámy Mistrová, Brožová, Knapová, Kotyková, Králová, Pincová, Janáková, Urbanová, Rachotová, Honcová. Jistě i některé další. Jim všem patří dík za to, že nenechali uhasit to nadšení, které se v minulé generaci tak slibně vyvíjelo.

Kromě Marie Rulfové a Josefa Životy se ujal režisérské funkce učitel Václav Babka. Ten měl velkou zásluhu i na generální rekonstrukci divadla, ať to byly prostory jeviště, šaten nebo i hlediště. Rekonstrukce, včetně technického vybavení, si vyžádala více než půl milionů korun, na tehdejší dobu značnou částku. A v tomto nově zrekonstruovaném kulturním zařízení byl v neděli 12. června 1949 zahájen I. divadelní festival Raisův Bělohrad za přítomnosti zástupců ministerstev, úřadů a různých kulturních institucí. Čestnými hosty, kromě jiných, byla Marie Mišková, dcera K.V. Raise, její dcera Hana Vlková s manželem a synem. Představení byla hrána

Vzbouření v ústavu šlechticů

Divadlo ve dvoraně Lázeňského hotelu
v Lázních Bělohradě.

Činoherní družina Jana Blažka.

Hlavní titulní úlohu hraje malá
MILKA RULFOVÁ.

V sobotu 3. září 1921.

MALÝ LORD

Obsazení za ženskou a 3 mužů. Dle stejnojmenného románu aut. Mrs. Woodsona Grayové. Přeložil J. B. Polák. Načítal Fr. Kaniel

OSOBY:

Strážník Danasour	F. Konec
Činohr. Fink	milka M. Rulfová
Hochman	A. Těsňák
Trouhan	I. Pápa
Trávník	Fr. Vojtíšek
Štábl	Fr. Šmejcar
Štábl	K. Falt
Čuk	V. Konec ml.
Mistřina Erna	M. Blažková
Mistřina	II. Konec ml.
Mary	B. Světláková

BB: Písař, režisér a Konec Vaňura, dram. a žensk. part. a Angl. na sk. a. Hrochovské.

Začátek přes. v 8 hodin večer.

Ceny míst úloherní: Kresla I. 3 řady 7 K.
oufať. řady 6 Kč, I. místo 5 Kč, II. m. 4 Kč, sedadla
galerie 3 Kč, k. stání v přízemí 3 Kč, galerie 2 Kč.

Předprodej lístků v knihkupectví pl. M. Rulfová.

před zcela zaplněným hledištěm a sledována s velkým zájmem. Bělohradští se představili veselo hrou W. Shakespeara Veselé paničky windsorské. Festivalu se zúčastnilo 15 souborů a provedeno bylo celkem 17 představení. V roce 1950 se konal další festival, který byl jakousi přehlídkou lidové tvořivosti i se zpěvy, stejně jako v pořadí III. festival v roce 1951. V témže roce se konala slavnostní sluchovací schůze Raisova ochotnického divadla a závodní skupiny Revolučního odborového hnutí sdružení komunálních podniků města Lázně Bělohrad - tak je psáno v kronice, pro mnohé mladší ročníky asi zcela nepochopitelné sdružení. Ale bylo tomu tak. A to nebylo všechno: V roce 1955 bylo rozhodnuto, že divadlo se přičleňuje k Osvětové besedě a ponese název Raisovo ochotnické divadlo, dramatický kroužek Osvětové besedy.

Ale přesto zájem o divadlo trval i v dalších letech, nastoupila nová generace ochotníků, těch, kteří i v této době s nadšením vyprávěli příběhy a předávali myšlenky k pobavení i k zamyšlení. O nich již bylo v některém z minulých čísel BL psáno, i jim patří náš obdiv a dík.

Hana Friedrichová, foto: archiv

STARÉ RODY BĚLOHRADSKA A JEJICH VÝZNAČNÍ PŘEDSTAVITELÉ

rod s příjmením KRÁČMAR

V minulém čísle Bělohradských listů jsme se věnovali rodu příjmení Poner a v tomto čísle listů přinášíme již poslední pojednání z tohoto cyklu, pojednání o bělohradském, druhdy velmi početném a do několika větví rozmnoženém rodu příjmením Kráčmar.

KRÁČMAROVI JSOU DOLOŽENI JIŽ ZA VÁLKY TŘICETILETÉ VE SVATOJANSKÉM ÚJEZDĚ

Příjmení Kráčmar je českou podobou německého Kretschmer, což znamená krčmář, či hostinský a rod tohoto příjmení patří bezesporu mezi vůbec nejstarší rody Bělohradska, protože první zmínka o jeho nositelích je obsažena již ve Valdštejnově urbáři hořického panství z let 1628–32. V něm je zaznamenáno, že tehdy v Šárovcově Lhotě bydlel baráčník **Jan Kráčmar**, který tedy neměl ani kousek pole a ve Svatojanském Újezdě hospodařil zřejmě jeho příbuzný, chalupník **Jiřík Kráčmar**. Ten již kousek pole měl, ale protože k tomu neměl žádný koňský potah, tahal zřejmě kravami. Obě tyto vesnice spolu s dalšími 20 vesnicemi nacházejícími se ale na opačné straně Chlumů směrem do kraje spolu s městečkem Mlázovicemi a Hořicemi byly tehdy součástí Valdštejnova rozsáhlého panství Hořice. Z urbáře, který byl pořízen pro účely berně, tedy daně, se o Janu a ani Jiříku Kráčmarovi nic bližšího nedozvíme, nedozvíme se nic o příslušnicích jejich rodin, protože pro potřeby berně stačilo jen strohé zaznamenání jména „hlavy“ rodiny.

Chalupa č.p. 36 na Bukovině

KRÁČMAROVI V OKROUHLÉ, V BĚLOHRADĚ A JINDE

Již zmíněný **Jiřík Kráčmar** se ale s rodinou z Újezda odstěhoval a v r. 1654 je v matrice zaznamenána jeho manželka Anna jako kmotra při křtu bydlicí ve vsi Okrouhlé, neboť zřejmě právě v tom roce Jiříka vrchnost ustanovila ovčákem ve svém tamním dvoře. Je prvním z Kráčmarů, jehož osobní data a data příslušníků jeho rodiny – byť některá jen přibližně – známe. Víme, že se narodil v r. 1612 a zemřel šestapadesátiletý dne 19. 7. 1668, že se svojí manželkou měl sedm dětí, z nichž 6 synů si stejně jako on hledalo obživu v panských službách, neboť to

byli ovčáci, či šafáři panských dvorů v Bělohradě, na H. N. Vsi a D. N. Vsi a z důvodů jejich početného potomstva se jméno Kráčmar začalo rozšiřovat po panství. Rozšířili se do Hřidelce, na D. N. Ves, na H. N. Ves, do Bělohradu a i jinam a přetrvali do současnosti. Jiřík se tak **stal nestorem všech Kráčmarů Bělohradska**.

První Kráčmar usazený kolem r. 1707 v Bělohradě na Třetí straně na tehdy nově „vzdvižené“ (jak se tehdy říkalo) chalupě současného čp. 57 (dnes Noskovi), byl vnuk výše zmiňovaného, stejnojmenný uздаř **Jiřík Kráčmar** (*1666, †1732), a potomci pak tuto chalupu drželi po několika generacích do poloviny 19. stol. než chalupa byla provdána a přešla do vlastnictví rodu Nosků.

KRÁČMAROVÉ NA HORNÍM JAVOŘÍ, NA BUKOVINĚ A GENETICKÝ ZÁSAH VRCHNOSTI

Horní Javoří a stejně tak i Bukovina byly po celá staletí součástí bělohradského panství a první nositel tohoto příjmení na Horním Javoří byl **Václav Kráčmar** (*3.10.1688), syn sedláka Jana Kráčmara z P. N. Vsi čp. 14 a vnuk již zmíněného ovčáka Jiříka ze dvora v Okrouhlé, který na Javoří v r. 1709 koupil chalupu dnešního čp. 17. Byl to i na tehdejší dobu neobvykle mladý hospodář, který se musel ani ne osmnáctiletý narychlo oženit a dne 5. května 1706 si v bělohradském kostele vzal o osm let starší a již těhotnou Annu Kubálkovou (*30.8.1680) z H. N. Vsi čp. 41. Novomanželka pak v polovině července porodila syna. Je vidět, že takovéto nehody se nevyhýbaly ani našim, daleko zbožnějším předkům.

Z dětí těchto rodičů, ženatý syn Jiřík, zakoupil na Bukovině statek čp. 25. Mladší syn **Josef Kráčmar**, dvakrát ženatý, koupil tamní statek dnešního čp. 36 též na Bukovině. Ponejprv se oženil s vdovou Marií Hrnčířovou z H. N. Vsi čp. 11 a později již ovdovělý se oženil podruhé s jakousi Kateřinou z Pecky. A právě tato Josefova rodina z obou jeho manželství je těmi Kráčmarovými, o kterých bylo již napsáno při pojednání o rodu Munzarových v jednom z minulých čísel BL. Jsou to ti Kráčmarovi, kterým se „napotvoru“ rodily jen dcery a to v obou Josefových manželstvích. Tak vychytralá bělohradská vrchnost

Chalupa č.p. 3 v Horním Javoří

proti tomu zasáhla a zařídila, aby se k nim do rodiny přizemil Václav Munzar z Hřídělce s cílem zastavit rození samých dcer na tomto statku. Václav byl totiž z rodiny, kde se naopak rodili jen samí chlapi. Kalkul se ve vrchovaté míře naplnil a mladým Munzarovým se pak synové narodili, po Bukovině rozmnožili a ke spokojenosti vrchnosti zvětšili počet robotníků.

Další z Kráčmarů, který se v r. 1780 na H. Javoří usadil, byl kovář **Josef Kráčmar (*1736)**, který právě toho roku koupil chalupu čp. 13 a zřídil tam kovárnu. Byl to syn panského kováře Jiříka Kráčmara z Bělohradu čp. 83 a též potomek nestora rodu ovčáka Jiříka Kráčmara ze dvora v Okrouhlé.

KRÁČMAR „KRČMÁŘEM“ NA ČP. 3 A PŘÍHODNÉ LATINSKÉ NOMEN OMEN

Po době delší sta let se Josefův potomek **Antonín Kráčmar (*1853, †1910)** z čp. 13 v r. 1894 se svojí rodinou přestěhoval do zakoupené hornojavořské chalupy čp. 3, u které byl již přes 90 let provozován hostinec. Stojí snad za zaznamenání, že v tomto případě se tak potvrdilo výše citované latinské rčení významu: „*Jméno – znamení*“, protože Antonín nosící původně německé, i když počestlé příjmení znamenající krčmář, se jím v tomto případě skutečně stal! Zda to bylo znamení dobré, či spíše zlé a příští neštěstí věštící, necháme na posouzení čtenářů. Jisté ale je, že Antonín, který se narodil v prosinci dva dny před Štědrým dnem, pak v zimních měsících koncem r. 1910 jaksi zabloudil u Dolního Javoří v lese a tam umrzl. Že by snad oslava narozenin sehrála svoji roli? Jisté je i to, že též právě v tomto roce přestal hostinec na chalupě být provozován.

VLASTENEC ANTONÍN KRÁČMAR ZAHYNUL V NACISTICKÉM KONCENTRÁKU

Při vycházce na Bukovinu a dále na nejvyšší bod Bělohradská s nadmořskou výškou 532 m, nazývaný Krkonošskou vyhlídkou (kde se pokocháme pohledem na Sněžku), neopomeňme prozkoumat i přílehlý malý hájek, který ukrývá starobylý a dávno již nevyužívaný lom kamene. Právě zde byl vytesán a nedaleko odtud na kraji lesa usazen pověstí opředený „smírčí kříž“ zvaný U hajduka, právě odtud pochází i vytesaný „smírčí kříž“ umístěný na zahradě domu pana Petra čp. 75 v Lánech, o němž jsme psali v jednom z minulých čísel BL.

Uprostřed hájku v šeru stromoví spatříme do skalního bloku vytesaný a ještě dnes patrný nápis: „**VĚŘÍM VE VÍTĚZSTVÍ DUCHA NAD MEČEM**“, který doplňují dvě niky s fotografiemi prvních našich

Antonín Kráčmar

Nápis v hájku na Krkonošské vyhlídce

prezidentů T. G. Masaryka a E. Beneše. Je to památka na odvahu v době nespokojenosti po německé okupaci republiky a památka na veřejně v r. 1939 projevené vlastenectví **Antonína Kráčmara (*4.8.1904, †květen 1945)**, jedné z vůdčích osobností Horního Javoří a novopackého okresu a jednoho z posledních na Javoří usazených potomků popisovaného rodu.

Narodil se ve skromných poměrech na čp. 3, kde v té době byl ještě provozován hostinec spolu s malým hospodářstvím. Po škole se vyučil zedníkem a dospělý a pak ženatý byl vesnickým knihovníkem, členem divadelních ochotníků a aktivním členem Sokola na Pecce. Největší uspokojení mu však přinášela činnost v hasičské jednotě a jeho příkladná aktivita jej vynesla až do funkce velitele Okresního velitelství hasičů v Nové Pace.

Bohužel pro účast na tajném srazu hasičů v Mladé Boleslavi byl s mnoha dalšími účastníky dne 17. 12. 1944 zatčen jičínským gestapem a dnem 6. 2. 1945 předán do věznice v Malé pevnosti v Terezíně. Pod č. 2471 pak umístěn do cely č. 40, kde se zřejmě jako mnoho dalších vězňů umístěných na celách IV. dvora nakazil skvrnitým tyfem a někdy po 2. 5. 1945 ve vězeňské nemocnici zemřel. Jako všichni v té době zemřelí byl pak pohřben ve společném hrobě zřízeném na šancích pevnosti spolu s dalšími 601 zemřelými. Bohužel po exhumaci nebyl jako mnoho dalších identifikován a jeho hrob s největší pravděpodobností bude jedním z těch neoznačených a nacházejících se na I. oddělení Národního hřbitova v Terezíně.

V r. 1947 mu hasiči nedaleko jeho rodného domu na Horním Javoří postavili pomník. Čest jeho památce.

Josef Špür, foto: autor, archiv

Cela a pamětní deska v Malé pevnosti v Terezíně

1

Silnice a koryto Javoroky na Třetí straně u Maternů.

2

Rok 1970. Zatáčka nad bývalou školou (dnes školkou) v Horní Nové Vsi. Povězte si na levé straně domku, kde se odevzdávalo mléko určené k výkupu.

3

Vpravo náhon kterým se přiváděla voda do Mikulova mlýna. Dnes dům pana Lamiho.

Od loňského mimořádného čísla Bělohradských listů v nich vychází seriál historických fotek. Do tohoto čísla jsme zařadili soubor historických fotek „Zima v Horní Nové Vsi“.

Milí čtenáři, i v dalším ročníku listů chceme zařazovat historické fotografie. Bohužel, fotek od vás, čtenářů, bylo v minulosti velmi málo, proto budeme napříště vybírat hlavně z archivu Památníku K. V. Raise. Přesto, pokud máte fotky, které by stály za otištění, prosím, zapojte se a snímky dodejte do Městského kulturního střediska Lázně Bělohrad.
Kontakt mks@lazne-bnelohrad.cz.
Redakce

4

Závěje u domku pana Budínského 111.

5

Horní Nová Ves 1942.

6

Vpravo náhon, vlevo nad silnicí dům pana Dlaba.

Členové redakční rady přejí svým čtenářům
hezké Vánoce a mnoho dobrého v roce 2016

Alena Fléglová
dostala pod stromeček
kocourka.

První fotografie
z aparátu Pionýr, který
bratrům Čelišovým
nadělil Ježíšek v roce 1954.

Láďa Stuchlík
- až se postavím, budu
skoro tak veliký jako
vánoční smrček.

Miminko pod stromečkem
Iva Plecháčová

Pepíček Špür
prožil v roce 1944
vánoce na koni

Hana Marie Körnerová
- Můj loňský dárek na celý život -
mladší sestra Iva.

Jarda Voves
hloubá, co je lepší,
stromek
nebo tříkolka?

Pavel Šubr
maličký námořník, v krabičce
od mýdla, vydal se napříč vanou
(Karel Plíhal)

Tříletá
Hana Friedrichová
s kominičkem pro štěstí

HLEDEJ

BĚLOHRADSKÁ PŘÍJMENÍ

- 1) Velká mokra u staré pošty
- 2) Potřeboval lhát Leopold
- 3) To kolo si kup Kamilo
- 4) Nechává cla vík být
- 5) Ivo ve stohu je nejlip
- 6) Nechtěla milovat musela
- 7) Zakopl chlapec o kámen
- 8) Dobrodruh orá čekanku
- 9) Žádný strach Ota neměl
- 10) Nepřijede Věra i Nataša
- 11) Zlatokop Lech áčko nevlastní
- 12) Koumák Ir schoval whisky

- 13) Vybral: Už nebreč Eli šilená

Písnička na rozloučenou

V pátek 27. listopadu t.r. se bývalý Bělohradský ženský sbor pod vedením svého sbormistra pana Zdeňka Prehala naposledy rozloučil se svojí dlouholetou členkou paní

JÍŘINOU HORÁČKOVOU.

Jiřince byl dán do vínku životní elán, obdivuhodná energie i optimismus. Až do svého vysokého věku se zajímala o veškeré společenské dění a ráda se účastnila kulturních i sportovních akcí v našem městě. V Bělohradě se narodila, svůj kraj, svůj domov, stejně jako svoji rodinu nade vše milovala. Proto písnička, se kterou jsme se loučili, byla ta, kterou měla ráda - Můj domov.

Sbohem, Jiřinko.
Bělohradský ženský sbor

cestovní kancelář HOSKA TOUR

www.hoska-tour.cz • www.edovca.cz
493 792 520 • hoska-tour@hoska-tour.cz • nám. K.V. Raise 160, L. Bělohrad

• VYDALI JSME NOVÝ KATALOG INSPIRACÍ 2016

POZNÁVAČKY
POHODOVÁ TURISTIKA
PĚŠÍ TURISTIKA
CYKLOTURISTIKA
POBYTY • ADVENTY • TERMÁLY

Norsko Německo Velká Británie Londýn Francie
Španělsko Portugalsko Polsko Korsika Sardinie Belgie Bretaň Paříž Rakousko
Pobyty v Chorvatsku Madarsko Alpy Dolomity Itálie
Toskánsko Kalábrie

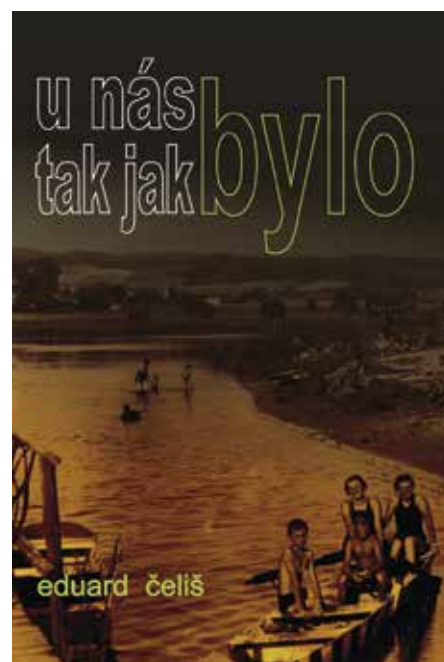
ZÁJEZDY OD STOVEK
PROVĚŘENÝCH CESTOVNÍCH KANCELÁŘÍ

FIRST MINUTE POBYTY U MOŘE
ZIMNÍ DOVOLENÁ NA HORÁCH
SILVESTR (NEJEN) V EXOTICE

200,- Kč
sleva

Platí při nákupu zájezdu nad 3 000,- Kč
od partnerské cestovní kanceláře.
Stačí jen předložit tento inzerát.

Akce platí do 31.1.2016

V předvánočním čase vychází nová
povídková knížka Eduarda Čeliše s názvem
U nás bylo, tak jak bylo.
Knižka bude v prodeji od 18. 12.
v bělohradských trafikách.

VÝKUP STAROŽITNOSTÍ

Dobře zaplatím za kapesní a náramkové hodinky, hodiny, obrazy, fotoaparáty, lustry, obrazové rámy, pивní lahve, housle, stará vyznamenání, odznaky, mince, bankovky a jiné. Koupím i celou pozůstalost. Poradenství i nabídka je zdarma. Platba v hotovosti.

p. Hrneček
telefon: 605254511

INVESTIČNÍ PROJEKTY

V uplynulých týdnech město dokončilo realizaci několika investičních projektů.

VODOVOD A KANALIZACE V BRTEVI

Největší a pravděpodobně nejsledovanější z těchto akcí je výstavba vodovodu a kanalizace v obci Brtev. Koncem října proběhlo předání stavby a zhotovitel stavby v průběhu listopadu odstraňoval závady a nedodělky. První týden v listopadu šlo o asfaltování posledních úseků komunikací poškozených výstavbou kanalizace a vodovodu. *(mz, ls, af)*

PARKOVIŠTĚ U BAŽANTNICE

Dne 2. 11. 2015 bylo zástupcům města předáno nové parkoviště v ulici Vachkova, které by mělo zabezpečit pohodlnější parkování návštěvníků sportovního areálu u Bažantnice a kulturních akcí v parku Bažantnice. Kapacita původní šterkové plochy byla, obzvláště v průběhu větších sportovních akcí, nedostatečná a postrádala veškeré dopravní značení či chodníky zabezpečující bezpečný přístup k zaparkovaným automobilům. *(mz, ls)*

DĚTSKÉ HRŠTĚ V MŠ

Dne 5.11.2015 byla dokončena montáž všech prvků nového přírodního hřiště na zahradě mateřské školy. Kromě klasických herních prvků, jakými jsou kolotoče či skluzavky, nalezneme v prostorách zahrady mateřské školy i prvky zaměřené na seznamování našich nejmladších s přírodou. Jedná se například o „hmyzí hotel“, „smyslový chodník“ či „vodní prvky“. *(mz, vl)*

SPORTOVNÍ AREÁL

V současné době se ještě pracuje na výstavbě nových fotbalových kabin a herny na stolní tenis ve sportovním areálu u Bažantnice. Oba oddíly na nové zázemí velmi dlouho čekaly a doufáme, že v nové dvoupodlažní budově naleznou vše, co potřebují k důstojnému a bezproblémovému provozování svých aktivit. *(mz)*

VÝTAH V DPS

V listopadu proběhla také výstavba výtahu v domě s pečovatelskou službou. Obyvatelé starší části DPS si vybudování výtahu přáli již delší dobu.

Více informací o všech investičních akcích města naleznete ve zprávách o průběhu investičních akcí na webu města Lázně Bělohrad.

(mz, ls)

ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU

Město Lázně Bělohrad vyzývá občany, fyzické nebo právnické osoby a další subjekty, aby předali své návrhy na pořízení změny č. 1 územního plánu na stavební úřad Městského úřadu v Lázních Bělohradě. Pro pořízení změny č. 1 ÚP bude přihlédnuto k návrhům podaným do 31. ledna 2016.

Bližší informace naleznete na úřední desce města Lázně Bělohrad, případně je poskytnete vedoucí stavebního úřadu paní Alena Zahradníková.

(šup)

www.apache-elektrokola.cz

Daniel Šír T.G. Masaryka 297, 507 81 Lázně Bělohrad

NA KOLE BEZ NÁMAHY.

Zakoupením elektrokola Apache podpoříte Centrum Paraple.

608813380
kola.sir@gmail.com

*Přijďte vyzkoušet,
objednejte
a využijte výhody
blízkosti servisu.*

PROČ APACHE?

- Česká značka jízdních kol a elektrokol s tradicí od roku 2001.
- 6 let zkušeností s prodejem a servisem elektrokol.
- Více než 150 prodejců v České republice a na Slovensku.
- 29 kvalitních modelů elektrokol v různých cenových relacích.
- Záruka 5 let na rám a vybrané komponenty.
- Sleva 25% na druhou baterii do 3 let od nákupu elektrokola.

Po Út Čt Pá
10 - 17
St
10 - 14
So
9 - 11,30

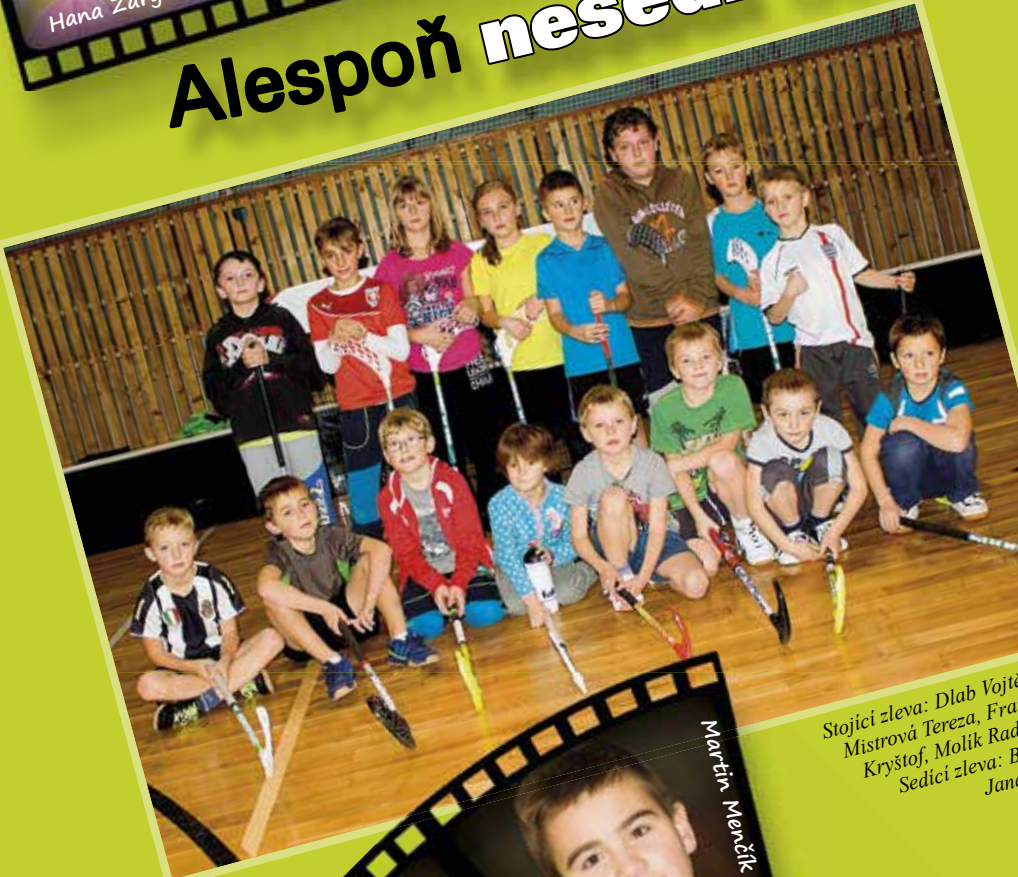

HLÉDEJ BĚLOHRADSKÁ PŘÍMĚNÍ - REŠENÍ: 1) Kraus 2) Hátle 3) Kupka 4) Václavík 5) Voves
 6) Lami 7) Pich 8) Horáček 9) Raehota 10) Rain 11) Plecháč 12) Kirsch 13) Čelís

Alespoň nesedí doma u počítače

Každý oddíl pyšníci se výsledky svých svěřenců ve výsledkových listinách a tabulkách, si většinou musel tyto sportovce vychovat od píky. A už je jedno, jestli patří k velkým nebo malým sportům. V našem městě si můžete vybrat z nabídky aktivit třeba národní házenou nebo florbal. Oba tyto kolektivní sporty patří mezi ty menší, ale nabízejí zajímavou, chytrou hru, která dokáže tak zaujmout, že zůstane celoživotním koníčkem. Ten první, národní házená, má ve městě bohatou tradici, ale stále soupeří o zájemce s házenou mezinárodní. Ten druhý, florbal, zase těží z vlny popularity nového sportu, ale bez opory v historii. Oba bělohradské oddíly však mají něco společného. Perfektně fungující přípravy mládeže.

Stojící zleva: Dlab Vojtěch, Šir Tadeáš, Mistrová Tereza, Francová Krystína, Loner Kryštof, Molik Radek, Matouš Lukáš, Štefan Ondřej.
Sedící zleva: Břeský Tomáš, Poner Danny, Straněk Vojtěch, Janáková Adéla, Novotný František, Linhart Vojtěch, Imlauf Tomáš, Balihar Lukáš

Bendák táhne pořád

I když florbal patří mezi novodobé sporty, hra s míčkem a hokejkou přitahovala děti od nepaměti, ač pod slangovým názvem „bendák“. Pro hru vždy stačila dobrá parta, boty, hokejka, míček a dvě brány – třeba i vyznačené z kamenů nebo svlečených svršků.

Novodobé pojetí této „suché“ varianty ledního hokeje není však jen pouhou kratochvílí. Florbal je moderní dynamicky se rozvíjející kolektivní halový sport, který má svá pravidla, hráči používají speciální vybavení a systém soutěží je propracován až po MS. V roce 2008 dokonce obdržel uznání Mezinárodního olympijského výboru.

Nemalou popularitu si získává i u bělohradské mládeže. Jejich zájem o tuto hru se snaží rozvíjet trojice trenérů: Martin Menčík, Pavel Janák a Josef Štefan s podporou „kustoda“ Franty Kouta.

„Dnes se již rozhoduje, jaké výsledky jednou bude mít TJ Lázně Bělohrad ve florbalových soutěžích, protože tyhle děti jsou v Bělohradě florbalovými průkopníky,“ říká Pavel Janák a dodává: „Začínáme s dětmi od šesti let a přípravku máme rozdělenou na mladší a starší s tím, že mezi ty mladší zařazujeme i starší začátečníky a po zvládnutí základní průpravy pak postupují mezi své vrstevníky. Od malička si už zvykají na hru. Každý oddíl uspořádá za sezónu tři turnaje, kde se všechna družstva střetnou systémem každé s každým. Jde ale jen o to poměřit se se soupeři. O zápasech nejsou evidovány žádné statistiky, tudíž tyhle turnaje nemají vítěze ani poražené. S těmi staršími už letos hrajeme první soutěžní ročník – Ligu mladších žáků Královéhradeckého kraje. Do soutěže zařazujeme i mladší šikuly, takže k zápasům současně nastupuje dvaadvacet hráčů.“

Vybíjená je vlastně házená

V podstatě s házenou začínal asi každý z nás. Vždyť už i oblíbená „vybíjená“ v hodinách školního tělocviku v sobě nese prvky házené. Jenom terčem není hráč, ale u té národní je to brána široká dva metry. V současné době se bělohradská národní házená těší zájmu mladé generace. Že se do tohoto sportu navrací jiskra, je viditelné. Přestěhování na hřiště s umělou plochou za školou určitě sportu prospělo, ale nestačilo by to bez zapálené trenérské práce party dobrovolníků. S těmi nejmenšími začíná trenérská dvojice Tereza Knapová a Hana Zárybnická.

„Chodí nám dvanáct dětí ve věku 4 - 6 let, všechny zahájily v září. Pro takhle malinký děti asi jiná nabídka v Bělohradě není. Formou hry je učíme míčovou techniku, aby měly základ pro minižáky,“ říká trenérka Hana.

Nejmladší házenkářskou partu tvoří (viz společné foto): stojící zleva: Aneta Ponerová, Lucie Kopalová, Adam David, Anna Chemišincová, Ladislav Feix, Hana Zárybnická, dole zleva: Karla Baliharová, Nela Stehlíková, Marie Finková, Jonáš Edr, Anna Finková. Ondřej Kosina nebyl přítomen pro nemoc. Trenérky Tereza Knapová a Hana Zárybnická (zleva).

Protože Vánoce jsou za dveřmi, tak jsem se jich zeptal:

Co si nejvíc přejete mít pod stromečkem?

Dárky / Balónky, hodné balonků / Míč / Piáno
Kytaru / Prostě, něco od Ježíška

S Milanem Stehlíkem koukáme, s jakým zápalem běhají ti caparti po tělocvičně, a on povídá: „Je jedno, u jakého sportu jednou zakotví, alespoň nesedí doma u počítače.“

Národní házená se mladým věnuje a v soutěžích má několik družstev, od žáků až po dorost. A že pěkně vystrkují růžky a mezi soupeři si budují respekt, můžeme vyzorovat z výsledkových tabulek. To je ale téma na celý článek, takže někdy příště...

Jaroslav Voves, foto: autor

Některým „soutěžním“ hráčům jsem položil pár otázek:

Martin Menčík

Martine, plavání, florbal, řízek nebo něco sladkého.
Florbal, i když radši to sladký.

David Janák

Kde hraješ raději, v obraně nebo v útoku?

Hraju radši v obraně, protože tady mám na akce víc času.

Filip Kout

Jste perfektní parta, kdo podle tebe je nejlepší?

Martin a taky Kráca.

Martin Kracík

Martine máš u týmu nějakou přezdívku?

Kráca. A mám ji rád.

Bližší se Vánoce, očekáváš pod stromečkem nějaký florbalový dárek?

Jo, hokejku, ale tu už jsem vlastně dostal.

Florbal – novodobý bendžák táhne pořád. Vždyť Pavel Janák ještě dodává: „Zatím nám děti přibývají, v loňském roce jsme začínali zhruba s dvaceti a teď jich je dohromady pětasedesát.“

MALÍŘI V BĚLOHRADĚ

Václav Machek

Václav Machek (16. září 1946), hořický rodák, má úhlejské kořeny. Po miletínské základní škole nastupuje do Lesnického učiliště v oboře Kněžíčky. Učiliště bylo v zámečku Kinských nad obrovským Žehunským rybníkem. Následovala Střední lesnická škola v Trutnově a z Václava je lesnický technik. V devadesátých letech zastával i význačný post bělohradského starosty...

Ale tato reportáž nemá být o profesní dráze Václava Machka. Je přeci o malířích v Bělohradě. Pochopitelně jsme nemohli vynechat muže, který ve svém domě na břehu Javoroky má neskutečný počet obrazů se signaturou Machek, ale i s podpisy jiných autorů.

ZAČÁTKY

Jako kluk jsem si doma kreslil po kusech papíru. Víc jsem si kreslení uvědomil v obecné škole. Byla to jednotřídka na Chroustově a já nakreslil na výstavu velikýho dědu Mráze, co v padesátých letech „frčel“.

Maloval jsem si pro sebe, neúspěšně jsem se zúčastnil několika školních soutěží. Na obecné i na miletínské měšťance jsem s kreslením a rysováním neměl žádné problémy. A na vysvědčení byla vždycky jednička.

TECHNIKA A NÁMĚTY

Začal jsem s tužkou, potom i s úhlem. Jasně, že na řadu přišly i oblíbené vodovky. Teď používám kombinovanou techniku oleje a temper.

K malování si vybírám to, co je mi blízké, a to je příroda. Když člověk celý život chodí po lese, maluje les. Má nakoukaná různá zákoutí, průhledy do krajiny, prosvícenou mýtinu i letité duby.

VZORY

Vyloženě žádné nemám, maluji podle citu. V dětství mi učarovaly čítankové obrázky Mikoláše Alše, Ladovy kresby plné dětí a života na vesnici.

Hodně mě inspiroval miletínský Ladislav Halouzka. Ten od vypalování do dřeva přešel k malování. Je pořád neskutečně činný a zaslouží můj obdiv.

NEJSEM MALÍŘ

S malováním jsem vlastně začal až s odchodem do důchodu. Předtím to byly maličkosti do památníku. Nejsem malíř, ale maluji pro zábavu a jsem rád, když někomu udělám obrázkem radost. Výstavu jsem neměl, pouze několik mých obrazů doplnilo zahrádkářskou výstavku v Třebihošti.

Uznávám ty, kteří umí. Rád jsem se v Jičíně díval do krámu, kde byly obrazy doktora Volfa, obdivuji Oskara Teimera, hořické malíře - Tůmu a Bílka, novopackého Mužíčka, našeho Vojtu Záveského i Blanku Křížkovou. Před nimi musím „smeknout kloubouk“.

BĚLOHRADSKÝ KRAJ A RÁJ

Kromě lesa se snažím zachytit i různá zátiší, hrad Pecku, místní kostel a vůbec to, co nás obklopuje – bělohradský kraj a ráj.

Český ráj sice končí za Jičínem, ale ten bělohradský je tady. Jen je třeba si ho najít...

OLIVER MACHEK

V Holandsku u Utrechtu máme čtyři vnoučata. Právě jeden z nich, dvanáctiletý Oliver, říkáme mu Oláš, je v kreslení pečlivý.

Že by jablko spadlo nedaleko od mého stromu?

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

Vánoční pozdrav
z Lázní Pělohrady